

er altsaa ogsaa et Hensyn, som man ved denne Leilighed maa tage under Overveielse, om man ikke derved skader Istedet for at gavne, da man kunde befrygte, at de Bedkommende vilde trække sig endnu mere tilbage og blive mere modvillige, hvis de forresten, hvad jeg ikke veed, tidligere have været det.

Endelig have flere ærede juridiske Medlemmer af Thinget gjort gjældende, at det kunde være overmaade godt at blive bekendt med disse Dyrighedsberklæringer, men tillige sagt, at Udførelsen af disse var besværlig for Embedsclassen, medførte en besværlig Forretningsgang og vilde derfor udhale Sagen. Nu have vi ogsaa hørt af den høitærede Justitsminister, at det ogsaa er Tilfældet med Udførelsen af dette Lovforslag, at det i høi Grad vilde besværliggjøre Forretningsgangen og udhale Sagen. Dersom man nu gaaer ud fra, at dette Hensyn er det overveiede, at dette Hensyn veier mere end det, at Borgerne faae, hvad der synes saa naturligt, Underretning om de Grunde, der have ledet de Bedkommende, jeg siger, dersom man gaaer ud fra, at det, at Forretningsgangen derved besværes, skal være det overveiede, saa mener jeg, at vi ogsaa ved denne Leilighed maae tage dette Hensyn og sige: naar Forretningsgangen besværlig gjøres og Sagerne udhales, saa maae vi give Slip paa vort Ønske om at opnaae Kjendskab til Præmisserne, fordi vi maae boie os for, at vi ikke yderligere kunne besvare de alle rede noksom besværede Embedsmænd. Som sagt, det er disse Betænkkeligheder, der ere indgivne mig tidligere af de ærede juridiske Medlemmer her i Salen, og som jeg ikke var meget tilbøielig til at give Anvendelse tidligere, men som

jeg dog nu kunde ønske, saavidt muligt, aldeles klarede, for at jeg med saa meget større Sikkerhed og Trøstighed kunde stemme for det nærværende Forslag.

S. Sage: Jeg skal tillade mig at bemærke med Hensyn til, hvad der er anført af den ærede sidste Taler, hvis Tænderfjærlighed synes saa stor og saa øm — og det skulde gøre mig ondt, isald jeg skulde komme til at støde den — at det dog synes mig, at hans Kjærlighed ikke burde være saa stor, at han absolut maa tale om sit eget Forslag, hvorom der virkelig er talt tilstrækkeligt, Istedet for at tale om den Sag, der ligger for. Jeg skal ikke følge ham heri; thi efter den Udførlighed, hvormed han nu, mellem 2den og 3die Behandling af sit eget Forslag, har talt om det, vilde han forsælde til en farlig Udførlighed, naar han blev foranlediget til at tale, siden han uden Anledning har talt vidt og bredt om, hvad der ikke foreligger. Det, den ærede Rigsdagsmand ønsker at høre udtalt, vil han muligvis høre udtalt ved 3die Behandling af hans eget Forslag. Jeg vilde ønske, at lidt af den Kjærlighed, som han har ødslet med paa sit eget Forslag, var gaaet over paa det nærværende Forslag. Kun saameget troer jeg at burde sige: at den ærede Rigsdagsmand dog maa vide, at der er en overordentlig stor Forskjel paa Domstolene og deres Behandling af Sager og paa administrative Afgjørelse af Bevillingskræsen o. s. v. Der er og har altid været og vil altid være en saa grundvæsentlig Forskjel herpaa, at der slet ikke kan være Tale om en Sammenligning.